

**ROMY SCHNEIDER**

een toneelspel van

**LODE POOLS**

## JULLIE WILLEN DIT WERK OPVOEREN?

---

Hoe geraken jullie aan tekstbrochures?

- Jullie vragen schriftelijk een losbladige tekstbrochure bij:  
LODE POOLS, Kerkstraat 21, 3560 Lummen.
- Hiermee kopiëren jullie zelf het gewenste aantal exemplaren.

Of elektronisch

Jullie vragen de tekstbrochure aan op het mailadres  
vtadigitaal @ gmail.com

## TOELATING TOT OPVOERING?

---

Neem vooraf contact op met: de auteur  
en met SABAM, Aarlenstraat 75-77, 1040 Brussel.

PERSONAGE:

-----

ROMY SCHNEIDER, een actrice

( 43 jaar )

TIJD:

-----

Einde mei 1982

DECOR:

-----

Naar keuze

## EERSTE DEEL

-----

( Romy leest voor uit de krant. )

"Filmactrice Romy Schneider pleegt zelfmoord. Dramatisch einde van een gejaagd, turbulent en losbandig leven. Zaterdagochtend, 29 mei 1982, ontdekte Laurent Petin, de laatste nieuwe vriend van de actrice, haar levenloze lichaam in haar Parijse appartement. Haar hoofd rustte op een pas geschreven brief aan haar dochtertje. Zij stierf aan een overdosis slaaptabletten en alcohol. De nacht voordien had zij nog tot in de vroege uurtjes deelgenomen aan een zware fuif.

Voor de vaak gevierde, vaak verguisde actrice was het leven een te zware opgave geworden. Het kon niet anders meer eindigen dan op deze manier.

Romy Schneider, ooit de vaste vriend van Alain Delon, was tweemaal gehuwd, eerst met de Duitse regisseur Harry Meyen en nadien met de Franse playboy en zakenman Daniël Biasini. Tussendoor had zij geregeld vluchtige relaties. Uit haar laatste huwelijk had zij een vijfjarig dochtertje Sarah."

( Romy vouwt de krant dicht. )

Ja, zo staat het er, koud, onverschillig en meermaals erg beschuldigend aan mijn adres. Zonder de minste uitleg of verantwoording! Zonder enige achtergrondinformatie! Alsof ik zomaar, in een zatte bui, zonder de minste reden, de hand aan mijzelf heb geslagen! Alsof ik het leven nooit heb liefgehad!

De omstandigheden - mij voortdurend door de anderen opgedrongen - hebben mij zover gekregen. Maar dat lees je natuurlijk niet in de kranten. Voor de heren en dames journalisten is dat niet belangrijk genoeg. Op deze manier verliest het nieuws van mijn plotse heengaan te veel van zijn sensatie.

Ja, mijn leven werd altijd geregeld door de anderen, al van kindsbeen af. Voor ik iets of wat zelfbesef begon te krijgen, waren mijn ouders al gescheiden. Mijn vader heb ik nooit gekend, als acteur ging zijn voorkeur uit naar zijn vrouwelijke collega's uit het Wiener Burgtheater. Voor hem waren zij blijkbaar veel interessanter dan ik. Gelukkig stond er af en toe eens een foto van hem in een krant of een magazine. Anders had ik waarschijnlijk nooit geweten, hoe hij er uitzag.

Ook mijn moeder was actrice. Voortdurend moest zij naar repetities, opvoeringen, opnamen, recepties, vergaderingen en noem maar op. Iedere keer was ik dan een blok aan haar been. Geregeld kon ik naar mijn grootmoeder. Maar ook zij had interessantere bezigheden, dan voortdurend op mij te moeten passen.

( Muziek. Wij keren terug in de tijd. )

Op mijn tiende stuurt mama mij op internaat, volgens haar in een mooi kasteel. Veel sprookjesachtig merk ik niet aan dit middeleeuws gebouw. "Goldenstein" is een grauw klooster in de buurt van Salzburg. Zelf moet ik die dag een zware valies sleuren, mama draagt Snoepie ons mopsje op de arm. Zij heeft het erg druk met het strelen van haar troeteldiertje.

Boven de grijze ingangspoort hangt er een verschoten wit bord, met daarop in grote, sombere, zwarte letters "Augustiner Chorfrauen". Mij geeft het meteen de indruk van een gevangenis.

In het midden van het enorme binnenplein staat er een al wat bejaarde non ons op te wachten, de beide handen zedig weggestopt in de brede mouwen van haar grijze habijt. Als zij mij ziet naderen, lacht zij meteen haar enorme paardengebit bloot.

"Onze kleine Romy! Krijg ik van jou eens een mooi handje?"

Met haar temerig gedoe behandelt zij mij als een kleutertje.

Mama houdt maar niet op met praten, en altijd over mij. De non - ~~de~~ zuster Monica schijnt te heten - luistert steeds maar glimlachend toe. Ik heb enkel oog en aandacht voor dat afschuwelijke paardengebit.

Zuster Monica wenkt een ander nonnetje, een jonger en veel mooier. Zij brengt mama en mij naar de slaapzaal.

Mama vraagt wat aan het nonnetje, maar dit mag niet spreken. Waarvoor is zoiets goed?

Terwijl het nonnetje mij helpt bij het uitpakken van mijn valies, gaat mama met Snoepie een kijkje nemen in de kamertjes van de andere meisjes.

Een zware bel, einde van het bezoek van de ouders. Af-scheid op het binnenplein. Kusjes, wuifhandjes, traantjes. Zuster Monica neemt mij bij de hand, en toont mij andermaal haar paardengebit. De grote, zware poort gaat dicht. Tijd voor het avondgebed.

Elke zondag is een bezoekdag. Met zijn allen zitten de meisjes in de studiezaal. Af en toe komt zuster Monica een aantal namen aflezen. Gejuich bij de betrokkenen. Een na een vertrekken deze meisjes naar hun familie. Het groepje dat uiteindelijk geen bezoek krijgt, is iedere week zeer klein. Zelf ben ik hier meestal bij. Katherina krijgt zeker geen bezoek, haar papa sneuvelde in de oorlog en haar mama ligt al een tijdje in het ziekenhuis. Ik hou mij bij haar.

Zuster Imelda moet bij ons toezicht houden.

"Alweer geen bezoek, Schneider? Heeft je mama weer geen tijd?"

De heks!

Voortdurend voel ik mij triest. Ik heb hier niemand, aan wie ik mijn hart eens kan uitstorten, niemand die aan mij al eens wat aandacht schenkt. Ik raak helemaal in mijzelf gekeerd. Het minste wat er mij tegenzit, word ik opstandig.

Dat ik nogal eens contact zoek met Katherina, wordt mij door de nonnen kwalijk genomen. Precies of er iets verkeerd is aan een vaste vriendschap.

In de klas en de kapel zit ik te dromen, blijkbaar tot ergernis van de nonnen. Mama wordt hierover ingelicht. Verder dan een wat vermanend briefje aan mij reikt haar reactie niet.

Ik word bij de eerwaarde vader Friedenthal geroepen. Met de glimlach wacht hij mij op in zijn kamer.

"De eerwaarde zusters klagen over jou, Schneider. Naar het schijnt, ben jij er hier niet meer met je gedachten

bij."

Hij trekt een soort groene stola over zijn hoofd, en hangt een groen doekje over de arm. Breed neemt hij plaats in zijn zetel. Hij doet mij vriendelijk teken tot bij hem te komen.

"Kniel voor je biecht!"

Ik weet niet, wat mij overkomt! Meteen begin ik te wenen. Hij duwt mij op de knieën vlak naast hem. Met zijn vette zweethand in mijn hals duwt hij mijn hoofd tot vlak bij zijn afschuwelijk grote oor. Die hand lost mij niet meer. Mijn gekromde rug doet erg pijn.

"Biecht mij eens op, wat er allemaal omgaat in dat mooie, blonde hoofdje van jou. Ik luister."

Na lang aandringen slaagt hij erin, mij alle mogelijke kwaad te doen opbiechten. Kwaad dat ik niet eens heb bedreven! Kwaad waaraan ik in de verste verte niet had gedacht.

Wat ik dit internaat mijn leven lang ga kwalijk nemen is, dat er geen dag voorbijgaat zonder dat die nonnen en die priester mij met allerlei schuldgevoelens opzadelen. Als in de steek gelaten tiener heb ik er mijn problemen, maar ik ben niet slecht. Ik doe hier niemand onrecht aan, sommige anderen mij wel!

Mama is gescheiden, zij staat op het punt te hertrouwen. Met een cafébaas, ... Herbert Blatzheim. Ik mag hem niet. Hij is een vrekkige, aanstellerige dikbuik, die meent dat hij mij al meteen moet beginnen te commanderen.

Wij verhuizen naar Keulen. Ik mag weg uit het internaat! Adieu Goldenstein! Adieu Augustiner Chorfrauen! Pest



voortaan maar iemand anders! Of liever, hou hiermee eens eindelijk op! Jullie hebben te doen met gevoelige, kwetsbare, jonge mensen!

( Muziek )

Keulen is een pracht van een stad. Overdag volg ik een opleiding modetekenen. Veel stelt dit niet voor. Vooral 's avonds heb ik veel vrije tijd. Mama is dan vaak naar de schouwburg, en dikbuik Blatzheim heeft zijn handen vol in het café. Eigenlijk moet hij toezicht houden op mij. Daarom laat ik mij af en toe eens zien in zijn café. Voor de rest geniet ik van mijn vrijheid. Geen meditatie, retraites of avondpsalmen meer zoals op "Goldenstein", maar uitgaan, dansen en plezier maken. Op mijn veertiende heb ik al mijn eerste vriendje. Helmut! Wij zijn smoorverliefd op elkaar. Jammer dat ik niet meer moet gaan biechten bij eerwaarde vader Friedenthal. Nu heb ik hem een en ander te vertellen.

Mama draait een nieuwe film. "Wenn der weisse Flieder wieder blüht". Zij vraagt mij, of ik zin heb hierin de rol van haar dochter te spelen. Ik doe niets liever! Zij moet het mijnheer Deppe, de regisseur, nog voorstellen. Ik mag naar de studio komen voor een auditie. Mijnheer Deppe lijkt tevreden.

Drie dagen later heeft mama mij een scenario bij. Mijnheer Deppe wil, dat ik het bestudeer. Ik begrijp er niets van. Volgens mama hindert dit niet. Zij heeft al beslist, dat ik haar dochter speel.

Met het naderen van de eerste repetitie, raken mijn zenuwen alsmáar meer gespannen. Mama legt mij alles uit van

naaldje tot draadje. Wij repeteren thuis samen. Als het bij de opnamen dreigt mis te gaan, kan ik op haar rekenen. Mama helpt mij dan wel uit de nood.

Mijnheer Deppe is een keurige, vriendelijke man. Hij behandelt mij als al die anderen, alsof ik al jaren ervaring heb. Ook de anderen zijn trouwens heel vriendelijk: de grimeur, de kapster, de kleedster, de cameraman, mijn medespelers. Heerlijk deze drukte. Iedereen wil met mij praten, iedereen wil mij helpen.

Mijnheer Deppe geeft mij richtlijnen. Ik tracht ze zo goed mogelijk uit te voeren. Blijkbaar is hij tevreden over mij. Mama echter niet. Achter de rug van de regisseur staat zij mij voortdurend aanwijzingen te geven en opmerkingen te maken. Mijnheer Deppe merkt dit, mama krijgt een fikse uitbrander.

Naar de makers vertellen, valt de film best mee. Zelf heb ik hem ook mogen bekijken. Gek, jezelf daar zo bezig te zien!

Iedereen komt mij gelukwensen. Ik word nog een grote, voegen sommigen eraan toe.

De film haalt geen goede recenties. Mama krijgt het er duchtig van langs, zij is razend. Over mij is de pers wel lovend.

"Debuterend tienertje weet met haar zuivere spontaniëteit kitcherig gedoe toch nog wat leven in te blazen."

Perslui allerhande komen mij thuis interviewen. Zij nemen een hoop leuke foto's. Zij stellen mij allerlei eigenaardige vragen, waarop ik geen antwoord weet.

Ik verschijn in alle mogelijke bladen. Ik ben fier over

mijzelf. Mijn vriendje Helmut raak ik er wel door kwijt. Volgens hem, heb ik geen tijd meer voor hem. Misschien heeft hij wel gelijk.

Nieuwe aanbiedingen stromen binnen. Mama kiest in mijn plaats.

"Feuerwerk".

"Mädchenjahre einer Königin".

"Die Deutschmeister".

"Der letzte Mann".

Iedere keer eist mama een rol op voor zichzelf. Ik heb sterk de indruk, dat zij meer geïnteresseerd is in haar filmcarrière dan in de mijne.

Nu de eerste ervaringen in deze boeiende maar gevaarvolle wereld achter de rug zijn, word ik overvallen door gevoelens van onzekerheid. Voor dit vak heb ik nooit enige opleiding genoten. Mijn plotse overgang van de gewone school naar de filmstudio's is als een dodensalto zonder vangnet. Een achter de rug van de regisseurs nog altijd druk gesticulerende mama lost dit probleem niet op.

Wat mijn acteerprestaties betreft, blijft de pers lovend. Steeds komen er maar meer foto's en interviews van mij in de kranten en tijdschriften. In het naoorlogse Duitsland groei ik in de kortste tijd uit tot het symbool van de onschuld.

Dan komen de Sissi-verhalen!

"Sissi".

"Sissi, die junge Kaiserin".

"Sissi, Schicksalsjahre einer Kaiserin".

Heel Duitsland, heel Europa kent mij, spreekt over mij,

draagt mij op handen. Ik kan geen straat meer in lopen, of ergens hangt er een levensgrote foto van mij. Overal word ik onmiddellijk herkend en omstuwd. Menige jonge man probeert bij mij in de gratie te geraken. Het doet mij erg veel deugd, maar om op iemands avances in te gaan, ontbreekt mij de tijd.

Iedere dag bezorgt de post mij honderden brieven en kaartjes van bewonderaars en fans. Graag zou ik ze een na een willen beantwoorden, maar ik vind er de tijd niet voor. Regisseurs verdringen mekaar, om mij in hun volgende film te krijgen. Ik voel mij gelukkig!

Mama en vooral stiefpapa Blatzheim slaan aan het rekenen. Niet de film of de rol, maar het geldgewin is voor hen van belang. Altijd maar die zoetsappige, onbenullige heimatfilms. Ik wil eens iets anders, ik wil eens eindelijk mijzelf zijn. Niet meer dat plechtige gedoe in die vervellende, stijve kleren, waarin ik verloren loop. Ik moet mij per se eens uitleven.

Slaande ruzie thuis!

Ook mijn fans begrijpen mij nauwelijks. Voor hen ben ik Sissi, dat brave, onschuldige meisje. Hieraan mag niet worden geraakt.

Voor het eerst sinds lang voel ik mij weer diep ongelukkig.

"Christine", weer zo'n kostuumfilm. Gelukkig is er mijn tegenspeler, een leuke, jonge Fransman waarover ik al heel wat lovende woorden heb gelezen. Alain Delon! Zijn eerste aanblik al verlamt mij van kop tot teen. Aanvankelijk loopt hij mij voorbij, blijkbaar interesseer ik hem

niet. Maar na een tijdje verandert dit, en wordt hij een en al vriendelijkheid voor mij. Ook hij heeft het ontzettend druk. Toch nodigt hij mij uit voor een avondje in "Der Tümmeler", een artiestencafé.

Alain lacht, maakt grapjes, deelt schouderklopjes uit... Geen ogenblik is hij rustig. Heel de cast, heel de ploeg trekt zich op aan zijn fratsen. Geregeld pinkt hij een oogje naar mij.

Andermaal neemt hij mij mee naar "Der Tümmeler", nadien naar zijn luxueuze peugeot, en uiteindelijk naar zijn romantische flat. Hij wordt de man van mijn leven, ik voel het in elke vezel van mijn lichaam.

Werken met hem is zalig, de opnamen zijn voor mij een echt feest. Nooit vergeet ik de slotscène: "Christine, ich schwöre, das ich dich liebe." Nooit zegt iemand hem dit op zo'n manier na. Ik word er koud van.

De opnamen zijn voorbij. Alain vraagt mij, voorgoed mee te gaan naar Parijs. Ik kan het niet geloven! Ik durf er met niemand over praten... Tot het tijd wordt om mijn koffers te pakken. Dan schreeuwen mama en stiefpapa moord en brand! Ik, de keizerin van Duitsland, met die verdorven, Franse dandy?... Ik blijf thuis.

Ik speel de al eerder toegezegde rol in "Die Halbzarte", maar ben er met mijn gedachten nooit bij. Mijn hart zit in Parijs.

De film mislukt, hoe kan het anders. Ik moet dringend een beslissing nemen. Ik pak mijn koffers!

Thuis zit het er weer bovenarms op. Deze keer geef ik niet meer toe, ik vertrek naar Parijs.

Adieu, bemoeizieke mama! Adieu, schraapzuchtige Blatzheim! Adieu, sprookjeswereld van Sissi! Jullie houden mij niet meer gevangen! Eén "Goldenstein" is voor mij meer dan genoeg!

( Muziek )

Alain Delon! Mijn leven ziet er ineens veel stralender uit, een nieuwe wereld gaat voor mij open. Iedereen hier in Parijs kent Alain. Samen worden wij uitgenodigd op diners, soupers en recepties. Ieder ogenblik staan wij zowat in het middenpunt van de belangstelling. Alain en zijn verloofde!

Alain houdt van uitgaan en plezier maken. Iedere avond storten wij ons in het betoverende, luxueuze, Parijse nachtleven. Alain leert mij genieten van het leven, de liefde en de Franse wijnen. Overdag werkt Alain keihard, bijna met de ernst van een beginneling. Hij oogst succes na succes.

Zelf raak ik op het achterplan. Omdat contracten in Duitsland mij binden, draai ik nog enkele onbenullige films. Het zegt mij niet veel meer, het heilige vuur is er helemaal uit.

Ik wil optreden aan de zijde van Alain. Helaas werkt hij meestal in het Frans, een taal die ik helemaal niet machtig ben.

Hoe langer hoe meer voel ik mij als een donkere schaduw achter een schitterende ster. Hij staat altijd overal in de belangstelling. Ik mag er bijlopen als zijn gezelschapsdame, ja, bijna als zijn schoothondje.

Parijs is verschrikkelijk duur, mijn geld slinkt zienderogen. Ook financieel ben ik nu bijna volledig afhankelijk van Alain. Hij weet dit, en maakt misbruik van de situatie. Menige avond bedriegt hij mij met een of ander liefje. Ik ben razend jaloers. Om de haverklap maak ik een scène, maar niets helpt. Hij blijft de onverzadigbare veroveraar, de eeuwige charmeur. Onze relatie groeit uit tot een aaneenschakeling van slaande ruzies en hartstochtelijke verzoeningen. Meestal dreig ik, er ook een minnaar op na te houden. Het deert hem niet, hij neemt mijn dreigementen niet au sérieux. Ik met een andere man? Ik zou het niet durven. Zo hebben mama en de nonnen mij niet grootgebracht. Trouwens, ik wil niemand anders dan Alain! Zelfs zonder Alain loop ik al eens de kroegen af. Ik moet mijn verdriet kunnen verdrinken en mijn eenzaamheid vergeten!

Ik ga Frans studeren!

Alain gaat filmen in Noord-Afrika. Alleen in Parijs achterblijven doe ik niet, ik wil met hem mee. Ik dring erop aan, dat hij ook voor mij een rolletje vraagt. Hij zal proberen, de regisseur te overtuigen. Blijkbaar lukt dit niet.

Ik ben nu vast van plan, mee te reizen op eigen kosten. Alain raadt mij dit af, ik zou mij daar de hele tijd alleen maar zitten te vervelen. Welke argumenten ik ook aanbreng, Alain is niet te overtuigen. Uiteindelijk laat hij zich ontvallen, dat de regisseur geen pottenkijkers of stoorzenders duldt. Alsof ik daar de opnamen in de war ga sturen! Ik ben razend. Ik eis, dat ook Alain dan thuisblijft.

Dit kan niet meer, al maanden geleden heeft Alain dit contract ondertekend.

Naarmate de dag van zijn vertrek nadert, stijgt bij ons de spanning, en vermeerdert het geruzie. De avond voor zijn vertrek probeer ik de scherven nog wat te lijmen. Ik organiseer een feestje met enkele intimi.

Hier verschijnt een ongenode gaste. Meteen probeer ik haar duidelijk te maken, dat zij niet welkom is. Alain heeft haar uitgenodigd. Zij is een Noord-Afrikaanse, die morgen met de ganse filmploeg mee afreist. Zij is aangevorven, om daar ter plaatse tijdig de nodige contacten te leggen.

Alain noemt haar Nathalie. Zij is opvallend vriendelijk tegenover Alain. Alain merkt mijn achterdocht. Hij probeert mij ervan te overtuigen, dat Nathalie bijna niet anders kan dan hem benaderen. Voor de rest kent zij hier niemand. Met een jaloerse scène van mijnentwege, eindigt ons afscheidsfeestje helemaal in mineur. Ik vertrouw dit zaakje niet.

Na zijn Afrikaanse avontuur laat ik Alain nog zo weinig mogelijk alleen. Duidelijk zint hem dit niet. Deze keer geef ik echter niet toe.

Op een dag moet hij naar Rome voor een gesprek met de vermaarde regisseur Luchino Visconti. Hoe Alain ook tegenwerkt, ik laat hem niet alleen gaan.

Die avond sta ik in de enorme hal van Visconti's luxueuze villa. Een en al zenuwen, erg beducht voor de alom geprezen maar evenzeer gevreesde grootmeester.

Visconti bezielt mij voortdurend, maar gunt mij geen



woord. Hoe kan het ook anders voor een indringster?

Met Alain praat hij uitvoerig en vol geestdrift over een nieuwe productie in het "Théâtre de Paris", "Dommage qu'elle soit une p..."

Vier dagen lang hebben zij het over het stuk, de cast, de repetities en de opvoeringen. Beide mannen zijn duidelijk bezield met hetzelfde heilige vuur. Zij voelen mekaar uitstekend aan.

Heel laat die laatste avond vindt Visconti het toch nodig, ook even een woord tot mij te richten.

- "Dus, mevrouw Schneider, in deze productie word jij de tegenspeelster van Alain."

Ik kom werkelijk uit de lucht gevallen!

- "Jij hebt toch geregeld voor de camera's gestaan?"

- "Dat wel,... maar ik mis iedere theaterervaring."

- "Jij kan dus acteren!"

- "En mijn Frans is niet zo best."

- "Ben jij zo'n bangerik? Jij zegt nu onmiddellijk "ja", of ik bel meteen iemand anders!"

Alain zegt toe in mijn plaats. Toch wacht Visconti nog heel even op een bevestiging van mijn kant.

Die nacht overvalt mij een panische angst. Ik, met mijn beperkte kennis van het Frans en zonder enige theaterervaring een hoofdrol gaan spelen in het vermaarde "Théâtre de Paris"? Dit kan moeilijk anders dan mislukken!

Regisseur Visconti is een echte tiran. "Hij" zegt hoe het moet, van een beetje inspraak van de acteur of actrice heeft hij blijkbaar nog nooit gehoord.

Ook voor mijn uitzonderlijke situatie - geen theaterer-

varing - heeft hij niet het minste begrip. Wel vijftientwintig keer na mekaar doet hij mij dezelfde zin herhalen. Op elk van mijn pogingen volgt gebrul en getier. Ik wil er meteen mee stoppen.

Gelukkig voor mij behandelt hij mijn collega's stuk voor stuk op dezelfde grove manier. Zelfs Alain moet het voortdurend ontgelden.

Ik slaap er niet meer van, ik ben er vast van overtuigd de grootste mislukking uit mijn carrière tegemoet te gaan. Ik raak mijn zenuwen niet meer de baas.

Alain kent Visconti, voortdurend spreekt hij mij de nodige dosis moed in. Voor een tiental dagen neemt hij mij mee naar St-Tropez.

Alain is ontzettend lief voor mij, nooit wil ik deze man nog missen.

Terug thuis vinden wij onszelf terug op de voorpagina's van enkele roddelbladen!

"Duo Delon-Schneider doet ultieme poging om wankel relatie nog te redden."

De repetities hervatten. De werkwijze van Visconti is niet veranderd. Voortdurend worden mij de pijnlijkste opmerkingen naar het hoofd geslingerd. Geregeld ga ik aan het wenen. Meermaals sta ik op het punt er voorgoed de brui aan te geven. Iedere keer is Alain er, om mij over mijn problemen heen te helpen. Hoe zwaarder mijn dag, hoe liever hij 's avonds voor mij is.

Vlak voor de première val ik uit met een blindedarmontsteking. Visconti is in alle staten. Dit betekent zijn faillissement! Het definitieve einde van zijn carrière!

Ik voel mij erg schuldig.

De roddelpers heeft aan dit voorval weer een vette kluif.  
"Faalangst van de hoofdactrice doet première in het water vallen!"

"Romy Schneider hoogdringend naar kliniek voor miskraam!"

"Na de hoogmoed komt de val!"

Alain wijkt geen ogenblik van mijn zijde.

De derde dag verschijnt Visconti... met een enorme ruiker rode rozen. Achter hem bijna de hele cast. Deze keer zijn mijn tranen van ontroering.

Veertien dagen later loopt het "Théâtre de Paris" vol voor de première. Alle Franse theatergrootheden zijn aanwezig. Zelfs het buitenland is ruim vertegenwoordigd.

Als het doek opgaat, ben ik meteen mijn tekst kwijt. Van het ogenblik dat ik het publiek ruik, herwin ik meteen mijn zelfvertrouwen. Ik moet en zal hier iets bewijzen. Mijn zelfvertrouwen groeit nog met de minuut.

"Dommage qu' elle soit une p..." gaat jammer genoeg de mist in. Regie en vertolking worden meedogenloos gekraakt. Zelfs voor Alains prestatie heeft niemand een goed woord. Enkel voor mij is er lof, lof in overvloed! Alle gelukwensen komen mijn kant uit. Parijs sluit mij eindelijk in haar armen. Maanden aan een stuk mag ik mijn triomf overdoen. Het seizoen nadien volgt er zelfs een herneming.

Ik krijg een regen van aanbiedingen. Frankrijk, Duitsland Italië, Engeland, Amerika, overal zijn ze in mij geïnteresseerd.

Ik blijf bij Alain.

( Muziek )

Visconti vraagt mij voor de hoofdrol in zijn volgende film, "Boccaccio 70". Het is het verhaal van een voortdurend bedrogen gravin, die van haar echtgenoot geld eist voor elk van zijn scheve schaatsen. Ook de gravin verschijnt naakt op het witte doek. Ik aarzel, ik weet wat er mij in de pers weer te wachten staat. Uiteindelijk stem ik toe, op voorwaarde dat ook Alain een rol krijgt in deze film. Visconti is razend. Geen Alain Delon! Hij kiest zijn cast! En onmiddellijk tekenen, of hij vraagt iemand anders! Wie denk ik wel, dat ik ben? Ik teken, maar ik voel mij schuldig tegenover Alain.

"Boccaccio 70" wordt voor mij een nieuwe triomf. Ik ben nu echt op weg naar de top. Ik word van de ene huldiging of receptie naar de andere gesleurd. Zelf wil ik dit niet, maar naar het schijnt hoort dit nu eenmaal bij het succes.

Ik heb geen tijd meer voor mijzelf... en voor Alain.

Na mijn volgende film, "Het Proces" naar de roman van Franz Kafka, noemt regisseur Orson Welles mij "de beste actrice van de huidige generatie". Haast de voltallige pers is eveneens deze mening toegedaan.

Met een reeks nieuwe aanbiedingen krijg ik ook mijn allereerste officiële onderscheiding.

Mijn succes overstijgt duidelijk dat van Alain. Zoals ik nog niet zo lang geleden in zijn schaduw liep, zo is het nu de beurt aan hem. Alain verteert dit ontzettend moeilijk.

Op mijn beurt probeer ik hem hier overheen te helpen,

helaas met een averechts effect. Mijn uitgestoken hand naar hem voelt hij als een pijnlijke vernedering. Hij voelt zich wel mans genoeg, om zichzelf te redden.

Alain drinkt nu verschrikkelijk. Geregeld bedriegt hij mij... zelfs in mijn bijzijn. Duidelijk probeert hij mij te vernederen.

Onze relatie staat op losse schroeven. Ik zoek een uitweg in mijn werk. Twee, drie nieuwe films per jaar. Voortdurend spanningen, problemen, stress, huldigingen, recepties... Ik word zelfs naar Amerika gevraagd.

Ter wille van Alain ben ik van plan, niet te gaan. Alain zelf raadt mij aan, aan mijn carrière te denken en toch te vertrekken. Hij zelf maakt het mij gemakkelijker.

Voor mijn vertrek verblijven wij weer enkele dagen samen in St-Tropez. Daar lijkt ons leven weer een en al zonneschijn.

In Hollywood verneem ik via de kranten, dat Alain in Parijs voortdurend is te zien in het gezelschap van een Noord-Afrikaanse. Hun foto staat erbij. Nathalie! Die ongenode gaste van destijds! Hebben zij achter mijn rug al die tijd contact gehouden met elkaar? Heeft hij tegenover mij al die tijd komedie gespeeld? Heeft hij mij daarom aangeraden, naar Amerika te gaan?

Ik ken Alain, die Nathalie is maar zijn zoveelste avontuurtje. Al enkele jaren zweert hij mij trouw. Hij is er de man niet naar, om een dergelijke belofte echt te breken. Toch lig ik er nacht na nacht van wakker.

De geruchten worden steeds maar talrijker. Goede kennissen waarschuwen mij voor hetgeen er op komst is. Geregeld

bel ik Alain nu op. Iedere keer verzekert hij mij met klem, dat er niets aan de hand is.

Dan bereikt mij het bericht, dat Alain zich heeft verloofd met de zwangere Nathalie. Hun huwelijksdatum staat erbij vermeld. Alain kan nu niet langer meer ontkennen. Herhaaldelijk verontschuldigt hij zich.

Heel mijn wereld stort in elkaar. Mijn roem, al die successen, wat heb ik er nog aan? Waarvoor heb ik de voorbije jaren zo mijn best gedaan? Waarvoor heb ik zo hard gewerkt? Voortaan ben ik alleen! Alleen en verstoten!

Door iedereen uitgelachen! De roddelpers heeft weer een flinke kluif aan mij.

Meteen geef ik mijzelf hiervan de schuld. Waren al die contracten dan zo belangrijk? Moest ik hier nu alleen in Amerika zijn? Had ik wel het recht, Alain zo vaak en zo lang alleen te laten? Is het niet normaal, dat hij dan op zoek gaat naar ander gezelschap?

Ik probeer mijn afgesloten contracten op te zeggen. Onmogelijk! Of ik nu zin heb of niet, al die opgestarte projecten moeten worden afgewerkt. Zelfs nu heb ik geen tijd voor Alain.

Ik keer terug naar Parijs... voor het huwelijk van Alain met "zijn" Nathalie!

( Muziek )

-----

## TWEEDE DEEL

Nu mijn idyllische relatie met Alain op de klippen is gelopen, heb ik in Parijs niets meer te zoeken. Mijn vrienden zijn dezelfde als die van Alain, zij trachten mij zoveel mogelijk te ontwijken. Bovendien herinneren honderd en één mooie plekjes hier mij aan betere tijden. Toen was het leven een feest, en had ik nog een toekomst. Waarom moet ik mij nu nog inspannen? Wat loop ik hier eigenlijk nog te doen?

Mama roept mij naar Berlijn. Stiefpapa Blatzheim is er een zoveelste handelscomplex begonnen. Uit de aanwezigheid van zijn beroemde - en nu ook beruchte - stiefdochter probeert hij zoveel mogelijk financieel voordeel te halen.

Op de receptie maak ik kennis met de bekende regisseur Harry Meyen. Hij werkt aan het "Berliner Boulevardtheater". Ik ben er bijna zeker van, dat mama deze ontmoeting met opzet in de hand heeft gewerkt. Op die manier probeert zij mij in Duitsland te houden.

Harry Meyen valt best mee. Hij is een fan van mij. In de nabije toekomst hoopt hij met mij eens te kunnen samenwerken. Hij is op de hoogte van de problemen in mijn privéleven. Daarom geeft hij mij de tijd, om er eens ernstig over na te denken.

Tot mijn verrassing nodigt hij mij de dag nadien al uit voor een gesprek in het luxe hotel "Gerhus". Ik kan geen enkele reden bedenken, om hier niet op in te gaan. Onze ontmoeting eindigt met een schuchtere, maar gemeende

liefdesverklaring van Harry. Ik weet, dat hij is getrouwd. Ik weet - beter dan wie ook - wat ik zijn vrouw ga aandoen. Daarom vraag ik hem de nodige bedenktijd.

Enkele weken later wandelen Harry en ik hand in hand door de stad. Voorbijgangers kijken heel verrast hun ogen uit. Als anderen "mijn" relatie mogen stukmaken, waarom moet ik dan de anderen sparen?

De volgende ochtend al halen wij de voorpagina's van de kranten. Blijkbaar vinden de journalisten ons gedrag niet zo normaal. Duidelijk is Duitsland niet zo tolerant als Frankrijk.

Harry en ik nemen onze intrek in hotel "Gerhus". Harry heeft de reputatie van een keiharde perfectionist. In werkelijkheid ervaar ik hem eerder als schuchter en teruggetrokken. Problemen of onverwachte situaties brengen hem onmiddellijk uit zijn evenwicht. Woorden of ruzies verdraagt hij moeilijk. Hij doet zijn uiterste best, om het mij helemaal naar mijn zin te maken.

Eindelijk weer iemand die om mij geeft. Voor het eerst sinds lang voel ik mij weer rustig. Ja, zelfs gelukkig. De spanningen in mij verdwijnen, ik krijg weer volop nieuwe hoop.

Op een morgen is hij er niet meer. Op zijn nachtkastje vind ik een onooglijk blaadje papier met daarop:

"Sorry, liefste, het kan niet. Ik moet terug naar mijn vrouw."

Verder geen woord uitleg. Opnieuw zit ik aan de grond. Wel doet het mij wat minder pijn dan destijds met Alain. Andermaal sta ik voor schut. Dagen lang kom ik niet van



mijn appartement. Opdringerige journalisten moet ik door de politie het hotel laten uitzetten. Omdat ik geen behoefte meer heb aan wie dan ook, sluit ik mij volledig af van de buitenwereld. Wat de toekomst nog brengt, interesseert mij niet meer.

Op een avond wordt er op mijn kamerdeur geklopt. Omdat ik de hoteldirectie met aandrang had gevraagd niemand meer tot bij mij te laten, ben ik wel wat verrast. Toch ga ik opendoen. In de deuropening staat Harry, even verlegen als altijd. De ogen lichtjes neergeslagen, houdt hij een koffer in de hand. Een lange stilte. Dan:

"Vergeef mij."

De ganse nacht huilt hij uit in mijn armen.

"Ik kan je niet missen, liefste Romy. Nooit laat ik jou nog in de steek."

Harry wil zich opnieuw doen gelden. Hij regisseert het openingsstuk van de "Salzburger Festspiele". Omdat ik momenteel zonder werk zit - het vertrek van Harry destijds had mij alle aanbiedingen doen afwijzen - wil ik al eens met hem mee naar de repetities. Harry is hier radikaal tegen.

Op een dag waag ik mij hier toch eens. Harry is razend, hij is er met zijn gedachten niet meer bij. De repetitie loopt helemaal uit de hand. Ik wist niet, dat ik met zo'n onzeker iemand te doen had.

Die avond laat hij thuis zijn ongenoegen duidelijk merken. Eigenlijk raakt mij dit weinig. Dat ik bij hem wil zijn, is toch de normaalste zaak.

Harry's première in Salzburg wordt een regelrechte fias-

co. Openlijk neemt hij hiervoor alle schuld op zich.

Zelfs ik slaag er niet in, hem te troosten.

Een tweede keer laat hij mij in de steek zonder iets te zeggen. Weer zo'n onooglijk blaadje papier:

"Jij brengt mij niets dan ongeluk. En toch hou ik van jou."

De verwachte, rouwmoedige terugkeer van Harry blijft deze keer uit. Ik ben de eenzaamheid beu, ik keer terug naar mijn moeder.

Hier verneem ik, dat Harry weer is teruggekeerd naar zijn vrouw. Ik betwijfel ten zeerste, of dit voor zijn talloze problemen wel de oplossing is.

Al vlug krijg ik gelijk. Het botert helemaal niet meer tussen Harry en zijn vrouw. Zijn kinderachtig gedoe beu, zet zij hem aan de deur. Zij vraagt de echtscheiding aan. Opnieuw staat Harry bij mij aan de deur. Waarom ik hem meteen weer binnenlaat, besef ik zelf niet.

Ik praat nu wel een hartig woord met hem. Ik maak hem duidelijk, dat dit zijn allerlaatste kans is. Hij belooft mij plechtig, dat hij mij nooit meer in de steek zal laten.

Harry is nu ontzettend lief voor mij. Op alle mogelijke manieren probeert hij mij te verwennen. Wij zijn weer gelukkig samen.

Ik krijg een aanbieding voor een film in Frankrijk, "La Voleuse". Met Michel Piccoli als tegenspeler. Hij is een zeer boeiende, lieve man. Als acteurs voelen wij mekaar ontzettend goed aan. Met hem werken is voor mij een feest. De film wordt een groot succes.

Michel en ik spreken af, zo vlug mogelijk weer samen te werken. Wij houden mekaar op de hoogte van onze plannen. Mijn leven is weer een en al zonneschijn. Zo lijkt het ten minste. Maar zelfs de mooiste hemel verbergt zijn donderwolken.

Terwijl ik ruimschoots aan mijn trekken kom en weer pijlsnel opgang maak, blijft voor Harry ieder succes uit. Behalve enkele toevallige, minderwaardige opdrachten, krijgt hij geen enkel aanbod.

Omdat ik de bui al zie hangen, probeer ik hem in mijn volgende film te krijgen. Dit lukt. Wij zitten samen in "Triple Cross",... ik in de hoofdrol, hij in een bijrolletje. Dit staat hem alles behalve aan, ik merk het duidelijk.

Ik besluit thuis te blijven, en mij om Harry te bekommeren. Al vlug ben ik in verwachting. Wij trouwen in alle stilte.

Harry voelt zich nu in vorm, hij wil voor zijn gezin zorgen. Vol nieuwe moed en boordevol plannen vertrekt hij naar Berlijn.

Het "Theater am Kurfürstendamm", waar hij vroeger geregeld mooie successen oogstte, stuurt hem door. Zijn ideeën stoken niet meer met die van de nieuwe directeur.

In plaats van te proberen zich aan te passen, maakt hij zich kwaad en dreigt hij naar de concurrentie te stappen. Hij doet inderdaad enkele theaters aan, maar nergens is er enige interesse voor zijn plannen. Deze klap komt bijzonder zwaar aan, Harry is geraakt tot in het diepste van zijn artiestenziel.

Als de man wat aan de hand heeft, is de vrouw medeslachtoffer. Hoogzwanger mag ik al mijn aandacht en energie gaan spenderen aan het opkalefateren van Harry's gekwetste ziel.

De geboorte van onze zoon, David, betekent een welgekomen periode van ontspanning. Vrienden en kennissen komen op bezoek, wij hebben onze bezigheid, wij voelen ons gelukkig. Wij hopen, dat dit altijd zo zal blijven. Maar helaas is deze periode maar van korte duur. En dan...?

Dan zitten wij beiden thuis, zonder werk en met steeds maar diezelfde afstompende bezigheden: de kleine verzorgen, wat eten klaarmaken, even gaan winkelen, wat poetsen. Dingen die wij geen van beiden ooit graag hebben gedaan, en waar wij ook geen verstand van hebben. Wij proberen mekaar zo weinig mogelijk in de weg te leggen. Maar als je dag na dag werkloos tegen mekaar zit op te kijken, zijn botsingen onvermijdelijk. Geen doel meer, geen vooruitzichten, de grootste eentonigheid. Ik vraag mij ernstig af, hoe dit gaat eindigen.

( Muziek )

Op een dag rinkelt de telefoon.

"Comment allez-vous, ma chérie?"

Alain!

Hij kreeg een fantastisch aanbod voor een nieuwe film!

"La Piscine!"

Hij neemt het enkel aan, met mij als zijn tegenspeelster. Innerlijk loop ik te juichen. Waarvan ik stieken al lange tijd loop te dromen - nog eens filmen met Alain - wordt eindelijk werkelijkheid.

Hij nodigt mij uit, om hierover eens met hem te praten. Op mijn antwoord hoeft hij niet te wachten, meteen maken wij een afspraak.

De hoorn ligt nog niet neer, of ik denk aan Harry. Hoe gaat hij hierop reageren? Had ik hem in deze beslissing niet moeten betrekken?

Nog even wacht ik, om hem mijn afspraak met Alain mede te delen. Maar de tijd vliegt.

Drie dagen vooraf verwittig ik Harry. Ik veins, dat ik hem om raad vraag.

Even is Harry verrast. Dan raadt hij mij met aandrang aan, op Alains aanbod in te gaan. Ik heb alle moeite, om mijn vreugde te verbergen.

Zelden ben ik zo zenuwachtig geweest als voor deze ontmoeting.

Het weerzien met Alain is enig. Hij onthaalt mij met zijn gekende jovialiteit, alsof er tussen ons nooit wat aan de hand is geweest. Beiden lopen wij er ontspannen en zelfzeker bij. Heeft het leven ons dan toch rijper gemaakt?

Zelf koester ik helemaal geen haat of wrok meer tegen hem, integendeel! Blijkbaar geven wij nog erg veel om elkaar. Alleen het lot heeft ons destijds uit elkaar gehaald.

Het werken met Alain verloopt ernstiger en intenser dan ooit. Blijkbaar willen wij mekaar nog eens overtuigen van ons kunnen. Geen van beiden willen wij voor de andere onderdoen.

's Avonds gaan wij weer uit tot in de vroege uurtjes. De sensatiepers zit ons andermaal op de hielen. Hoe zij er-

aan zijn geraakt weten wij niet, maar in de kranten en weekbladen verschijnen naaktfoto's uit de film. Ons deert dit niet.

Wel lijkt Harry het plots beu, thuis op de kleine David te moeten blijven passen. Als ik zelf nog eens thuis ben, ben ik doodmoe en wens ik met rust te worden gelaten. Hij wil David naar mama brengen, om zelf met mij mee te kunnen gaan naar de opnamen in Frankrijk. Ik verbied het hem. In mijn werk wens ik niet te worden gestoord. Aan zijn gezicht merk ik, dat hij deze argumentatie betwijfelt.

Ook Nathalie ruikt onraad. Om de haverklap maakt zij hevige scènes. Alain stoort er zich niet aan, mij doet dit heimelijk deugd. Eindelijk voel ik mij nog eens de meerdere over haar.

Aan het einde van de opnamen overvalt mij plots een gevoel van leegte, van heimwee en verlangen. Altijd al had ik het moeilijk, om uit een personage te stappen. Iedere keer kostte dit mij minstens een paar weken. Deze keer valt het mij bijzonder zwaar. Het afscheid van Alain doet mij ontzettend veel pijn. Ook hij is alles behalve in zijn gewone doen. Stiekem beloven wij mekaar, uit te kijken naar een nieuwe kans tot samenwerking.

"La Piscine" beleeft een triomf in gans Europa. De kranten hebben het over een "glansrijke come-back" van een "unieke actrice". Ik glunder.

Nieuwe aanbiedingen stromen weer toe. Ik heb de smaak weer te pakken. Ik stort mij weer vol overgave op het werk.

"Les Choses de la Vie".

"Qui?".

"Bloomfield".

"La Califfa".

"Max et les Ferrailleurs".

"L' Assassinat de Trotsky".

De ene opname is nog niet klaar, of de andere gaat al van start.

Ik werk met de aardigste mensen: "Claude Sautet, Michel Piccoli, Richard Harris, Ugo Tagnazzi, Richard Burton,... opnieuw Alain Delon.

In Frankrijk ben ik in minder dan twee jaar weer de meest gevraagde en duurst betaalde actrice. Mijn geluk kan niet meer op.

Wie nu minder ingenomen is met mijn succes, is Harry.

Zelf werkloos voelt hij zich helemaal de mindere van mij.

Om zich toch maar te kunnen waar maken, neemt hij werk aan dat hem helemaal niet ligt. In de Opera te Hamburg ensceneert hij "De Barbier van Sevilla" en "Tannhäuser", twee enorme mislukkingen. Zij brengen hem nog steviger aan de drank. De schuld hiervan schuift hij in de schoenen van anderen, niemand wil nog met hem samenwerken.

Zelf draai ik "Ludwig" met Luchino Visconti. Visconti is weer zo veeleisend van zijn acteurs en actrices, dat ik helemaal geen tijd meer heb voor Harry. Hij gaat zijn troost zoeken bij andere vrouwen. Ik herinner mij mijn gemoedsgesteltenis bij de scheiding van Alain. Dit wil ik geen tweede keer meemaken. Meteen stop ik alle filmwerk, ik maak tijd voor Harry.

Dan zijn wij de ganse dag samen, maar wij hebben mekaar niets te vertellen. Geen van beiden hebben wij een ernstige bezigheid. Wij vervelen ons steendoed, maar zitten wel voortdurend op mekaars vingers te kijken.

Wij worden zenuwachtig en gespannen. Om de kleinste futilliteit voelen wij ons onmiddellijk geraakt. Zelf weet ik, dat ik ter wille van hem talrijke successen moet laten liggen. Het vreet mij helemaal op. Onze relatie ijlt naar een regelrechte catastrofe.

Ter wille van onze dagelijkse ruzies kunnen wij onze zoon niet langer in huis houden. Wij moeten hem uitbesteden aan een kinderjuffrouw. De enige band die ons nog samenhoudt, sturen wij het huis uit. Wat voorzin heeft onze relatie nog?

Harry probeert mij mee te krijgen naar het theater. Via mij hoopt hij weer toegang te krijgen tot de betere gezelschappen. Op het toneel voel ik mij niet thuis, mijn terrein is de film. Ter wille van hem kan ik toch geen risico's nemen.

Harry slingert mij nu ernstige verwijten naar het hoofd. Ik wil niet, dat hij weer successen oogst!

Inderdaad! Ik ga mijn carrière niet kapotmaken, en mijn leven niet verder vergallen ter wille van hem.

Voortdurend maken wij scènes, geen van beiden hebben wij onszelf nog in de hand.

Harry weet maar al te best, dat hij zonder mij nergens nog binnengeraakt. Hij probeert mij schuldgevoelens op te dringen. Even denk ik terug aan de nonnen van "Goldenstein". Maar deze keer ben ik volwassen, deze keer laat



ik mij niet meer doen!

Hoe meer ik wegglijd van Harry, hoe meer mijn gedachten teruggaan naar Alain. Ik ga weer aan het werk.

Ondanks mijn drukke bezigheden op de set, komt Alain mij geregeld opzoeken. Wij verstaan mekaar nog net als vroeger, onze gevoelens voor mekaar zijn levendiger dan ooit. Nooit eerder waren wij zo voorzichtig, om mekaar toch maar niet te kwetsen. Nooit eerder waren onze gesprekken zo intiem en eerlijk. Waarom zijn wij destijds toch uit elkaar gegaan?

Met Yves Montant als tegenspeler draai ik "César et Rosalie" van Claude Sautet.

Intussen maakt Harry het in Hamburg zo bont met zuipen en vrouwenlopen, dat ik besluit hem voorgoed te verlaten.

Maar er is David. Harry en ik zijn beiden ten zeerste aan hem gehecht. Geen van beiden willen wij hem afstaan. Dagenlange discussies en scheldpartijen. Uiteindelijk beslist David zelf. Hij blijft bij mij.

Over de verdeling van ons geld en onze bezittingen zijn wij het vlugger eens. Dat Harry mij hier flink liggen heeft, interesseert mij maar matig. Onze wegen gaan voorgoed uit elkaar.

Dezelfde ellende en dezelfde scherpe pijn als bij de scheiding van Alain. De mooie momenten uit jullie relatie laat je zomaar niet achter.

De kranten en weekbladen stellen het bijna voor, alsof ik mij van mijn man ontdoe zoals van een uit de mode geraakt kledingstuk. Zij vergissen zich schromelijk. Voor deze betweters en sensatiezaaiers hoop ik, dat zij nooit ook

maar één keer deze hel moeten doormaken. Al gaat het helemaal niet meer tussen twee geliefden, toch valt het scheiden telkens even zwaar.

Heel Europa weet, wat er met mij aan de hand is. Ineens zijn al mijn collega's en kennissen weer ontzettend lief voor mij. Hebben zij hiermee hun bijbedoelingen, of is het medelijden? Met geen van beide doen zij mij een plezier.

Voorlopig heb ik geen behoefte meer aan een vaste relatie. Het allereerste wat er moet gebeuren is, dat ik weer tot rust kom. David is de enige, die ik nog rond mij duld...

Tot Pierre Garnier mij een uitnodiging stuurt voor de hoofdrol in "Le Train". Dan ben ik meteen weer verkocht.

( Muziek )

Ik zit weer in Parijs, moederziel alleen, ver van mijn familie, ver van vrienden en kennissen. David is er wel, maar wat vertel ik de godganse dag aan een kind van zes? Na mijn al zo zware dagtaak wil hij nog, dat ik de ganse avond met hem bezig ben. Met hem mijn talrijke problemen bespreken, kan ik niet. Hiervoor heb ik volwassen gezelschap nodig.

Aan gelegenheidsvrienden ontbreekt het mij hoegenaamd niet. Ook mijn collega's gaan met plezier met mij een avondje uit. Kon ik hun bedoelingen maar doorzien! Missen kan ik ze in ieder geval niet, want anders wacht mij alleen nog de grote leegte.

Als een bezetene stort ik mij weer op mijn werk.

Binnen het halve jaar draai ik

"Un Amour de Pluie"

"Le Mouton enragé"

en "Le Trio infernal".

Om tussendoor ook nog mijn zaken te beheren, vind ik niet de nodige tijd. Ik heb er ten andere geen verstand van.

Contracten en geldzaken werden voor mij altijd geregeld door anderen, eerst door mijn stiefvader Blatzheim en nadien door mijn man Harry. Bij mijn filmmaatschappij informeer ik naar een soort boekhouder of secretaris. Een joviale, jonge man, Daniël Biassini, biedt mij spontaan zijn diensten aan. Ik ben blij, dat ik zelf van deze vervelende karwei ben verlost.

Daniël is tien jaar jonger dan ik, donker, slank, levenslustig en altijd goed gehumeurd. Ergens doet hij mij denken aan Alain. Hij licht mij in, over de manier waarop hij mijn geld en goederen gaat beheren. Ik snap er niets van, met plezier geef ik hem volmacht. Bovendien beloon ik hem met een ruim salaris.

Geregeld komt Daniël mij nu inlichten over de stand van zaken. Ik luister maar met een half oor, het interesseert mij niet. Om hem hiervoor te bedanken, neem ik hem telkens mee naar een restaurant en nadien naar een nachtclub.

Op een nacht na het zoveelste glas vraag ik hem mee naar mijn appartement. Meteen verdwijnt mijn knagende gevoelens van eenzaamheid.

De dag nadien komt hij op eigen initiatief met zijn koffers naar hier. Wat kan ik doen, mij verzetten en ruzie

maken? Mijn eerdere mislukkingen met Alain en Harry manen mij nog even aan tot voorzichtigheid. Dan troost ik mij met de gedachte, dat niet iedere relatie gedoemd is tot mislukking. Alleen zitten bevalt mij nog minder. Zoveel is Daniël ten andere niet thuis. Zijn werk en zijn talrijke relaties nemen hem een groot deel van de dag volledig in beslag. Hij verteert wel veel geld, maar momenteel verdien ik zeer goed. Wij kunnen het ons permitteren.

Al na enkele weken hebben wij ons eerste meningsverschil, laten wij maar zeggen onze eerste ruzie. Nu blijkt duidelijk, dat hij toch niet zo rustig is, als hij altijd leek. Met slaande deuren verlaat hij mijn appartement. Enkele dagen zie ik hem niet meer. Dan staat hij daar plots opnieuw als een rouwmoedige zondaar. Ik vergeef hem met alle plezier.

Intussen beleef ik een van de allermooiste momenten uit mijn carrière, de première van "L' Important c' est d' aimer". Mijn collega's en vrienden zijn er allemaal: Alain Delon, Michel Piccoli, Yves Montant, Jean-Claude Brialy, Jean-Louis Trintignant, Claude Sautet, Orson Welles. Minuten lang krijg ik een staande ovatie. De pers spreekt van een hoogtepunt in de Franse filmgeschiedenis. De ruikers bloemen van vrienden en kennissen zijn niet te tellen. Van alle kanten lacht het leven mij weer toe. En toch begint - voor de allereerste keer - het filmen mij af en toe wat tegen te staan. Ik begrijp niet hoe dit mogelijk is, maar af en toe kan ik mij onvoldoende concentreren op mijn werk. Scheelt er iets met mij?

Vandaag heb ik het aan de stok met Claude Chabrol. Een

grote naam, maar volgens mij kan hij niet regisseren. Niets krijg ik van hem aangereikt. Ik zeg het hem, hij is razend.

"Drink jij maar wat minder, en ga op tijd slapen. Dan vertel jij wel wat wijzere praat."

Wat heeft hij zich met mijn privé-leven te bemoeien? Ik doe met mijn vrije tijd wat "ik" wil! Ik kan Daniël toch niet iedere avond alleen laten uitgaan!

Eigenlijk heeft Chabrol gelijk, ik drink te veel. Ik voel dit al een tijdje aan mijn maag. Om tot rust te komen, heb ik pijnstillers en slaaptabletten nodig. Zelf besef ik maar al te best, dat dit geen oplossing is.

Ook "Les Innocents aux Mains sales" - van Claude Chabrol - wordt een topper. Jammer genoeg moet ik mij op de première laten verontschuldigen, ik ben totaal leeg en overspannen. Het is erg, succes te oogsten en er zelf niet te kunnen van meegenieten.

Geregeld komt David zijn mama nu wat gezelschap houden. Deze ontmoetingen probeer ik zo aangenaam mogelijk te maken. Samen gaan wij op stap. Een plaats vinden waar ik niet word herkend - en dus niet word lastiggevalen - is haast onmogelijk.

Gelukkig heb ik van Daniël nog weinig last. Duchtig zet hij iedere avond de bloemetjes buiten... met mijn geld! Van alle kanten verneem ik, dat hij er andere vrouwen op nahoudt,... ook met mijn geld! Zolang ikzelf hiervan geen hinder ondervind, laat ik hem maar begaan.

Wij beginnen de opnamen van "Le vieux Fusil". Regisseur Robert Enrico heeft alle moeite, om mij in toom te hou-

den. Ik ben gejaagd, gejaagd! Hij vraagt mij, om op te houden met die pepillen. Begint hij ook al lijk Chabrol? Ik leef van de studio's naar de nachtclubs, en van de nachtclubs naar de studio's. Hoe lang houd ik dit nog vol? Waarom er niet van profiteren? Ik leef maar één keer.

"Le vieux Fusil" bezorgt mij talloze prijzen en onderscheidingen. Mijn ongeregeld leven heeft dus geen invloed op mijn acteerpresetaties. Ik moet weer van receptie naar receptie en van interview naar interview. Een opdringerige journalist wandelen sturen, kan ik niet. Dan zuigt hij zomaar iets uit zijn duim, met alle gevolgen vandien. Ik heb geen ogenblik meer voor mijzelf.

Het botert helemaal niet tussen David en Daniël. Mijn zoon is alles behalve op zijn mondje gevallen. Bovendien kiest hij in alles de zijde van zijn moeder. Daniël staat erop, dat ik David naar een internaat stuur. Dit nooit! Daniël zelf heeft nooit een internaat van de binnenkant gezien. Hij weet niet, hoe je daar als kind wordt misvormd!

Daniël maakt zich weer uit de voeten, David en ik zien hem gelukkig nog weinig, wij komen weer wat tot rust. Totaal onverwacht komt Harry, mijn ex, mij opzoeken. Als ik hem zie, schrik ik danig. Hij is graatmager, zijn handen beven, zijn stem is schor, onder zijn ogen heeft hij enorme balken. Hij draagt nog de kledij, die ik destijds voor hem heb gekocht. Niets blijft er nog over van de fiere Streber van weleer. Hij hengelt nog altijd naar contracten, maar dit lijkt meer een noodkreet dan een

sollicitatie. Van nog enig geloof in zichzelf is er helemaal geen sprake meer. Wie kan er nog geïnteresseerd zijn in zo'n wrak? Voortdurend vraagt hij mij om whisky. Tussendoor slikt hij voortdurend pijnstillers. Ik ken ze, het zijn dezelfde als de mijne.

David ontvlucht zijn papa. Dit doet Harry duidelijk pijn. Zelf heb ik ook de grootste moeite, om mijn afkeer en ontgoocheling niet te laten merken. Ben ik medeschuldig aan deze aftakeling? Had ik wel genoeg geduld met hem? Gaf ik wel genoeg om hem? Weken lang blijft zijn zorgwekkende toestand mij bezighouden.

Ik getroost mij de moeite, even op mijn leven terug te blikken. Hoeveel mooie kansen op een perfecte relatie heb ik niet de nek omgewrongen? Wat heb ik niet allemaal opgeofferd aan een in het oog springende carrière? Was zij dan voor mij zo belangrijk?

Terwijl ik hierover mijn hersenen pijnig, word ik een tweede keer zwanger. Erg benieuwd naar zijn reactie, vertel ik het aan Daniël. Blijkbaar interesseert het hem maar matig. Mijn verlangen naar het moederschap krijgt hierdoor een flinke deuk.

Daniël en ik trouwen in alle stilte. Onze huwelijksreis naar de Normandische Kust wordt een regelrechte catastrofe. Een roekeloze vrachtwagenchauffeur rijdt mij van de weg. Zelf kom ik er vanaf met wat kneuzingen, maar het kind in mij is dood. In plaats van in een hotelsuite beland ik in het hospitaal. Daniël trekt het zich blijkbaar veel minder aan. Voor hem wordt het wel een deugddoende vakantie... met vrouwen die heel wat jonger zijn dan ik.

Aanbiedingen voor nieuwe films stromen binnen. Ik aarzel. Ik heb er nog weinig zin in. Maar mijn collega's kunnen zo lief zijn, en de regisseurs zo overtuigend. Dus ga ik opnieuw van start.

Ik ga naar de uitreiking van de "Césars", de tegenhangers van de Amerikaanse "Oscars". Hoewel ik tot de genomineerden behoor, geef ik mijzelf geen schijn van kans. Heel de zaal is trouwens gevuld met uitzonderlijke talenten.

De hoogste eer valt mij te beurt, om mijn "uitzonderlijk gave prestaties" in "L' Important c' est d' aimer" en "Le vieux Fusil". Een oorverdovend applaus! Geen misnoegdheid bij mijn collega's, geen kritiek op de persbanken, van alle kanten welgemeende felicitaties. Ik kan het maar niet geloven. Alleen Daniël ontbreekt op het appel. Overal volgen huldigingen en recepties. Uitnodigingen voor officiële plechtigheden en openingen van tentoonstellingen en handelszaken. Iedereen rekent op mijn aanwezigheid, iedere dag staat mijn agenda overvol. Ik raas werkelijk van de ene verplichting naar de andere. Dat ik er telkens goed voor word betaald, is maar een magere troost. Drank, pijnstillers en pepillen lossen mekaar in snel tempo af. Plots denk ik aan Harry. Ga ik dezelfde weg op? Ben ik binnen afzienbare tijd ook zo'n wrak? Geregeld bekijk ik mijzelf langdurig in de spiegel.

Het werken gaat onverpoosd verder. Besprekingen met regisseurs en acteurs, lezingen, repetities, teksten instuderen, proefopnamen, opnamen... Ik leef onder de grootste stress.

David zit thuis ganse dagen alleen. Ik voel mij erg



schuldig, maar ik zie geen oplossing. Ik breng mijn zoon naar de ouders van Daniël. Tegen mijn zin, maar het kan niet anders. Nu heeft hij ten minste een geregeld leven, en moet hij zelf niet meer op zoek gaan naar eten. David is een nogal gemakkelijke jongen. Ik ben er zeker van, dat hij zich daar weet aan te passen. Rond de villa is er een uitgestrekt park. Hier kan hij al eens zijn vriendjes ontvangen. Zelf ga ik ook mijn best doen, om hem geregeld een bezoek te brengen.

Binnen het jaar draai ik drie films.

"Une Femme à sa Fenêtre"

"Mado"

"Gruppenbild mit Dame"

Voor deze laatste film ontvang ik mijn eerste Duitse onderscheiding.

Intussen amuseert Daniël zich kostelijk in de Parijse nachtclubs. Op zijn werk is hij buitengegoid. Hij beheert enkel nog "mijn" zaken. Eerlijk gezegd, interesseert hij mij nog weinig.

Eén keer zie ik hem nog terug. Als trotse vader komt hij bij de geboorte van mijn tweede kind Sarah de gelukwensen in ontvangst nemen. Omdat er bij de geboorte nogal problemen waren, kan ik mijn dochtertje de eerste tijd niet alleen laten. Eindelijk heb ik nog eens de tijd, om weer op adem te komen.

Mijn lievelingsregisseur Claude Sautet en mijn ideale filmpartner Michel Piccoli brengen mij thuis een bezoek. Zij komen met een fantastisch voorstel voor een nieuwe film.

"Une Histoire simple".

Heel het opzet gaat slechts door, indien ik de vrouwelijke hoofdrol aanneem. Tranen van geluk om hun mooie aanbod. Maar er is Sarah... Voor haar zoek ik een gepast kindermeisje.

"Une Histoire simple" bezorgt mij een tweede "César". Eer ik het besef, heb ik alweer contracten getekend voor drie nieuwe films. Bij het draaien van de laatste "Bloodline" stort ik driemaal in mekaar.

Zonder iemand te verwittigen, reis ik stiekem in mijn eentje af naar de kust van Acapulco in Mexico. Eindelijk alleen! Eindelijk een beetje rust!

Daar pas aangekomen verneem ik bij toeval, dat Harry, mijn ex, zelfmoord heeft gepleegd. Hij heeft zich verhangen. Totaal ontredderd reis ik onmiddellijk naar Hamburg. Bij het doodsbed van Harry heb ik mijzelf niet meer in handen. Waarom deed hij dit? Waar hebben wij destijds gefaald? Ik hield van hem, en hij van mij! Voor hem kon ik mijn carrière toch niet op het spel zetten. Zoiets moest hij toch begrijpen!

In de roddelpers krijg ik het er nog eens flink van langs. Niemand anders dan ik is de schuld van Harry's zelfmoord. Ik heb zijn leven naar de vaantjes geholpen...

Had ik schuld?

Als ik destijds een ander beroep had gekozen, was ik dan nu niet gelukkiger? Wie loopt er nog zo gestresseerd en zo vermoeid als ik? Wie heeft er nog zo'n hondenleven? Welke andere vrouw heeft er ook geen tijd voor haar kinderen?

Waren al die films zo'n turbulent en hectisch leven waard? Vrienden heb ik zolang een productie loopt, nadien zie ik ze niet meer. Hoeveel echte vrienden heb ik? Heb ik er wel één?

In "La Banquière" speel ik een geslaagde zakenvrouw. Mijn eigen bankier zie ik niet meer. Is hij er met de kas van-door? In ieder geval komt hij onze financiële afspraken niet meer na.

Gelukkig merkt er iemand mijn problemen. Hij wil mij helpen. Het is onze productie-leider Laurent Petin. Hij bekommert zich om mij. Hij laat mij zoveel mogelijk aan het woord, hij heeft een luisterend oor voor mij. Zijn minzame glimlach maakt mij gelukkig. Zonder zichzelf op te dringen, waarschuwt hij mij voor Daniël.

Laurent en ik ontmoeten mekaar nu vaak. Hij brengt weer wat rust in mijn gemoed en in mijn leven. Meteen begin ik weer in mijzelf te geloven. Alain, Harry, Daniël, het was niet mijn schuld, dat deze relaties telkens stuksprongen. "Zij" misdroegen zich telkens, "zij" maakten onze relaties stuk!

Ik laat Daniël weten, dat ik een einde wil maken aan ons huwelijk. Nu hij zijn financiële bron dreigt te verliezen, is hij razend. Hij laat mij bespioneren. Zo komt hij erachter, dat Laurent en ik mekaar geregeld ontmoeten. Meteen laat hij Laurent door een bende schurken in elkaar slaan. Dit betekent het definitieve einde van ons huwelijk. Ik beseef nu maar al te goed, met wat voor iemand ik al die jaren heb samengeleefd.

Bij het opmaken van de echtscheiding merk ik, dat al mijn bankrekeningen door de volmachthouder tot de laatste frank zijn geplunderd.

Laurent huurt voor mij een appartement. Iedere dag komt hij mij hier bezoeken. Zelf heb ik David bij mijn schoonouders weggehaald. Hij woont nu weer bij mij. Ik voel mij nu minder alleen. Toch blijf ik op mijn hoede voor Biasini en zijn bende.

Ik ben erg depressief. Collega's en fans lijken om mij bekommerd. Dagelijks ontvang ik stapels brieven. Zij beuren mij wat op.

Mijn lievelingsacteur Michel Piccoli komt mij bezoeken. Het weerzien pakt mij heel erg.

Ooit sprak ik hem over een novelle "La Passante du Sans-soucis". Hiervan heeft hij een splinternieuw scenario in de hand. Ik weet, dat er een fantastische, vrouwelijke dubbelrol inzit. Meteen loop ik warm voor deze film. Toch aarzel ik ter wille van mijn wankеле gezondheid. En bovendien zit ik met twee kinderen.

David merkt mijn aarzeling. Hij stelt zelf voor, een tijdje terug te gaan naar opa en oma, tot mama klaar is met de film. Ik zou hem willen omhelzen!

De lezingen en de repetities gaan mij niet af. Ik voel mij moe en zwak, voortdurend loop ik met zware hoofdpijn. Mijn collega's schrijven dit toe aan mijn lange inactiviteit.

Laurent ziet klaarder. Zonder aarzelen brengt hij mij naar een geneesheer-specialist. Het verdict is erg zwaar. Een ernstige tumor heeft mijn rechternier helemaal aange-

tast. Enkel een onmiddellijke verwijdering van de ganse nier kan mij nog redden. Meteen regelt Laurent de operatie. Hij wijkt niet meer van mijn zijde.

De operatie verloopt naar wens. Uiteraard werden de repetities stilgelegd. Ik mag zelf bepalen, wanneer zij kunnen hervatten.

Biasini komt nog eens langs, om mij andermaal af te persen. Deze keer laat ik hem niet meer begaan.

Mijn herstelperiode sleept heel wat langer aan dan verwacht. Voortaan moet ik mij stipt houden aan een uiterst streng dieet. Aan feestjes en fuiven moet ik nooit meer denken. Mijn geliefde rode wijn mag ik voorgoed vergeten. Ik moet nu heel voorzichtig en heel regelmatig leven. Als ik mij tot het uiterste verzorg, kan ik wellicht blijven hopen op een normaal leven. Een normaal leven? Het leven van een kluizenaarster!

( Muziek )

5 juli 1981. David is gaan voetballen bij een van zijn vriendjes. Bij zijn thuiskomst vindt hij het hoge hekken van de villa van zijn grootouders gesloten. In plaats van aan te bellen en te wachten tot het hekken opendraait, klimt hij erover. Boven verliest hij het evenwicht, hij haakt met zijn schoen aan het hekken. Met zijn volle gewicht valt hij op een van de vlijmscherpe spijlen. Hij wordt er als het ware op vastgespietst. Niet meer in staat te roepen zakt hij langzaam dieper en dieper in de stalen pin. Langzaam bloedt hij dood.

Niemand kan mij nog troosten, niemand mij nog helpen.

Familieleden, vrienden, artsen,... ik ontvucht ze alle-

maal.

Een leger fotografen en journalisten omsingelt mijn woonst. Enkele onbeschofteriken proberen zelfs op een brutale manier naar binnen te dringen. Zelfs op het altermoeilijkste moment uit mijn leven gunt men mij geen privacy, geen ogenblikje rust. Mijn grenzeloos verdriet willen zij morgenvroeg breed uitgesmeerd op hun frontpagina's.

Alain verschijnt. In minder dan geen tijd heeft hij heel dat opdringerige zooitje op een afstand. Hij neemt het voor mij op, in zijn eentje regelt hij alle nodige formaliteiten. De begrafenis laat hij in de grootste sereniteit plaatsvinden. Nadien pakt hij mijn koffer en neemt hij mij mee op vakantie. Ieder ogenblik staat hij voor mij klaar, iedere mogelijke indringer houdt hij op een afstand. Waarom doet hij dit? Wat heeft er al die jaren in hem omgegaan? Waarom is deze man ooit uit mijn leven gestapt?

"The Show must go on." De opnamen van "La Passante du Sans-Souci" worden verdergezet. Een van mijn tegenspelers is een guitig jongetje. Hij heeft dezelfde leeftijd en ongeveer hetzelfde uiterlijk als mijn overleden zoon David. Het is alsof ik samenspeel met mijn zoon. Ik hou ontzettend veel van dat jongetje.

Alle blikken zijn op mij gericht, ik voel het. Mijn collega's vrezen, dat ik ieder ogenblik in tranen ga uitbarsten. Ik weet mijzelf onder controle te houden. Mijn verdriet, mijn emoties, mijn tranen, ik hou ze voor 's nachts als ik alleen ben.

Sarah mist haar grote broer, ik heb haar niets verteld over zijn ongeluk. Dan moet ik op de tanden bijten. En de kleren van David. Voor mijn eigen goed zou ik ze de deur uit moeten doen, maar ik kan het niet. De kamer van David blijft onaangeroerd. Ik onderhoud ze, alsof ik ieder ogenblik zijn thuiskomst verwacht.

Einde van de opnamen van de film. Ik moet afscheid nemen van mijn jonge tegenspeler. Voor mij is het net, of ik mijn zoon David nu pas zie vertrekken.

Naar gewoonte vieren wij met de ganse cast het afscheid. Ik ga mee, maar ben er met mijn gedachten geen ogenblik bij. De talloze gelukwensen en de vele ruikers bloemen, deze keer zeggen ze mij niets. Ik probeer mijn verdriet door te spoelen. Tot in de vroege uurtjes doe ik mee. Dan kom ik thuis, alleen in een veel te groot appartement. In de brievenbus vind ik een bruine envelop. Van de belastingen! Al die jaren heeft Biasini, mijn man en secretaris, voor mij geen frank belastingen betaald. Ik heb een miljoenenschuld. Als zij binnen de maand niet is betaald, word ik gerechtelijk vervolgd. Ik bezit niets meer. Hier raak ik nooit meer uit. Er is geen uitweg meer.

Een lege kamer, een leeg bed. Aan de wand twee foto's met een zwart lintje. David en Harry! Op de tafel drie identieke foto-albums, mijn hele carrière. 58 films en 2 theaterstukken. Voor mij is het genoeg geweest, laat anderen nu maar verder doen.

Door mijn raam zie ik de stad weer stilaan tot leven komen. Zelf ben ik moe, doodmoe! Ik wil rust... Ik maak mij zorgen om Sarah.

( Muziek )

( Romy schrijft een briefje. )

Mijn lieve Sarah,

Mama moet je iets vertellen. Zij weet niet goed, hoe zij moet beginnen. Zij weet niet, hoe zij het je moet schrijven.

Mama gaat je heel veel verdiet doen. Maar mama kan niet anders meer. Zij heeft er erg diep over nagedacht. Mama heeft veel pijn, mama is moe en wil nu rusten.

Als jij later groot bent, zal jij mij misschien begrijpen. Zorg intussen, dat jij een flinke meid wordt, dat mama erg trots op je kan zijn.

Mama gaat nu slapen,... heel erg lang.

Mijn kleine, lieve Sarah, ik hou zielsveel van jou,...  
ik hou oneindig veel van jou.

Mama.

( Romy legt de pen neer. Zij neemt een buisje slaaptabletten. Langzaam doet zij het open. )

( Muziek )

-----